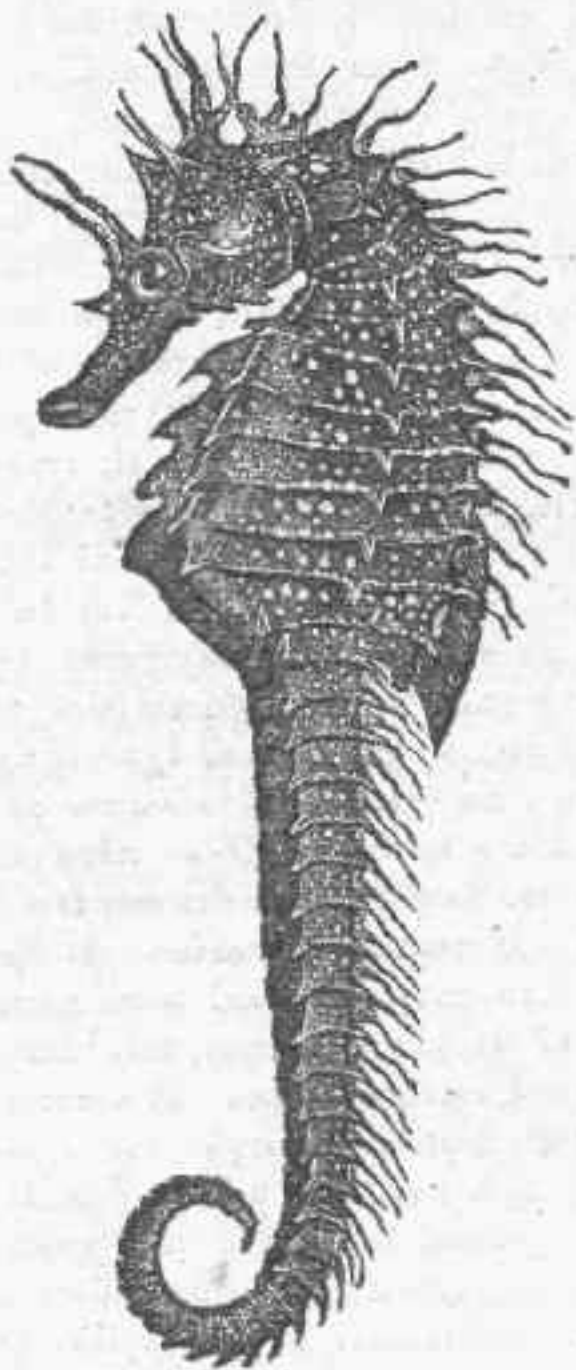

φέρει σαρκώδεις ἀπορύσεις ὁμοίως χαίτη ἵππου, τὸ δὲ πτερύγιον τῆς ῥάχεις αὐτοῦ ἔχει ὁμοιότητά τινα πρὸς ἐπίππιον. Ὁ ἰχθύς οὗτος λαμβάνει διὰ φορὰ χρώματα κατὰ τὸ κλίμα ἐν ᾧ γεννᾶται· κυρίως ὅμως πατρίς αὐτοῦ εἶναι αἱ Ἰνδίαι. ἔχει μῆκος μέχρις ἑνὸς Γαλλικοῦ ποδός.

Πολλοὶ ἀποδίδουσιν αὐτῷ μεγάλαν θεραπευτικὰς ιδιότητας, καὶ τινες δυσχερίζονται ὅτι ἀπὸ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ἐξέρχεται ὀλέθριον δηλητήριον.

Ἰππόκαμπος.

Οἱ Δαλμάται θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς φάρμακον κατὰ τῆς πύξης τοῦ γάλακτος ἐν τοῖς γυναικείοις μαστοῖς, οἱ δὲ Νορβηγοὶ ὡς ἰσχυρὸν δηλητήριον. Ὁ Διοσκορίδης εἰς τὸ περὶ ὕλης ἱατρικῆς λέγει· «Ἰππόκαμπος, θαλάσσιόν ἐστι ζῶον μικρόν· οὐ καέντος· ἀναληφθεῖσα ἡ τέτρα πύσση ὑγρᾷ ἢ ὀξυγρίῳ ἢ ἀπομακρίνω μύρῳ καὶ καταχρισθεῖσα, ἄλωπεκίας· δασύνει».

Καθ' ἡμᾶς, ἐὰν ὁ Ἰππόκαμπος δὲν θεραπεύη, ἀλλ' οὐδὲ φονεύει.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΚΑΚΗ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

— 000 —

Ὅσοι συγκαταβαίνουναι νὰ φυλλομετρῶσι τὴν Πανδώραν, ἐνθυμοῦνται ἴσως ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος

αὐτῆς, ἐδημοσίευσεν ἐν τινὶ γωνίᾳ παρθεύστω καὶ ἀρχαῖ (*), τὴν περὶ γυναικῶν γνώμην, — γνώμην ἐχθίστην, ἀποτρόπαιον, — Σακούνδου τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου, καὶ τὴν ἐδημοσίευσεν ἵνα διαμαρτυρηθῇ στεντορεῖα τῇ φωνῇ κατ' αὐτῆς. Ἀλλόκοτοι θνητοὶ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεῖνοι φιλόσοφοι! Ὅχι μόνον ἐδόξαζον παράδοξα καὶ ἐξῆλλα καὶ δῦσπεπτα, ἀλλὰ καὶ ἐριστασιμοῦντο νὰ μεταδώσωσι τὰς δόξας των καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὡς καὶ αὐτὸν τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην — πᾶς δὲ ποιητῆς, ὡς θεραπεύων τὰς μούσας, καὶ συνεχῶς ἀναθλίνων, ὥσπερ καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ἀκμάζοντες, εἰς τὰς ἡλιθιότους αὐτῶν μονάς, εἶναι ἰδιαζόντως φιλογόνης — κατώρθωσαν νὰ γράψῃ τὸ βλάστημον ἐκεῖνο·

« Γυναῖκες εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμνηχανώταται,

» Κακῶν δὲ πάντων τέκτορες σοφώταται (**).

Τὸ κατ' ἐμὲ, εἰς τὸ περὶ γυναικῶν κεφάλαιον, μόνον τὸν Σωκράτη θαυμάζω καὶ ἔχω ὑπογραμμένον. Ἠξεύρετε διὰ τί ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς Πυθίας (ἡ Πυθία ἦτον ἐκ τοῦ θαλάσσιου φύλου, νομίζω ὅτι τὸ ἐννοεῖται), πάντων ἀνδρῶν σοφώτατος; διότι ἀντὶ μιᾶς εἶχε δύο γυναῖκας. Ἡ ἱστορία λέγει ὅτι κατ' ἀρχὰς εἶχε μόνον μίαν· ὅτε ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι, βουληθέντες νὰ συναυξήσωσι τὸ πλῆθος διὰ τὸ λειψανδρεῖν, ἐψηφίσαντο νὰ συμβῇσι τις καὶ μετὰ πλειοντέρων, (ἰδοὺ φιλοπάτριδες νομοθέται!), πρῶτος αὐτός, παιθόμενος ὡς ἀγαθὸς πολίτης εἰς τοὺς νόμους καὶ δίδων ἀξιωματικὸν παράδειγμα, προσέλαβε καὶ δευτέραν. Σοφὸς τῷ ὄντι ἄνθρωπος ὁ Σωκράτης! διότι ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ Ξανθίππη τοῦ τραχεῖα καὶ φειδογλώσσου, δὲν ἦτον ἐπόμενον νὰ εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ Μυρτώ. Ὅλα τὰ δάκτυλα δὲν εἶναι ἴσια, λέγει ἡ παροιμία· ἢ μήπως καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν δὲν εὑρίσκωνται καὶ καλοὶ καὶ κακοί, καὶ μεταξὺ τοῦ σίτου ἦρα;

Τὸν Σωκράτη πολὺ ὁμοίαζε καὶ ὁ ἐν μακρίᾳ τῇ λήξει διδάσκαλός μου· πολλάκις ὑπωπτεύθην μὴ, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετεμψυχώσεως, τὸ πνεῦμα τοῦ πρώτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν δεύτερον, ὡς τὰ δαιμόνια τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ὅτε πενταετῇ ὄντα μὲ παρῆδιδε τὸν Χρυσολωρᾶν τὸ μέτωπον ἔχων σύνοφρου καὶ βικρὺ, τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαιρεπτεῖς καὶ καμύσσοντας, τὸ ἦθος ἐμπαντικὸν πάλλης ἀρχαλέας καὶ στυγεράς, συγκροτουμένης ἐν τῷ εὐρυχώρῳ πεδίῳ τοῦ φοξοῦ κρανίου τοῦ μεταξὺ ἀναριθμητῶν στρατιῶν μεταφυσικῶν ἰδεῶν, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κρατούσας βούρδουλας, διασκελίζετο τὴν αἰθουσαν τῆς παραδόσεως, καὶ ἀπορθεγματοικῶς διηρμήνευε τὸ πασίγνωστον ἐκεῖνο·

« Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὰ τρία ».

Ἰδοὺ ἀπαράλλακτος ἡ ἐξήγησις·

« Θάλασσα, ἡ θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ ἡ φωτιά,

(*) Φυλλ. 22, σελ. 532.

(**) Εὐριπ. ἐν Μῆδ.